

[Ludvig Christensen.]

hold til den gældende Lovs Bestemmelse efter den enkelte Bys egen Beslutning uden nogen Art af Samarbejde med Ministeriet". Jeg synes, man skal være lidt forsigtig med at tale højt om, hvad man selv har gjort, og reducere det, andre gør, til slet ingenting. Det, jeg har fremhævet her, viser bedst af alt, at man fra den forrige Regerings Side ikke just var indstillet paa at afskaffe Arbejdsløsheden, og det vilde unægtelig ogsaa være faldet lidt udenfor det Program, der, paa det Tidspunkt i alt Fald, saa ofte blev fremført af det daværende Ministeriums Medlemmer. Det er ikke kommet saa stærkt frem her under Forhandlingerne i Dag, men det er da blevet nævnt, at man skal sørge for at fortsætte Tilpasningspolitikken. Men den Tilpasningspolitik, som man den Gang gennemførte fra de to Partiers Side, der har Flertal i dette høje Ting, bestod jo i, at man sprang over der, hvor Gærdet var lavest, og det er i Dag, som det var den Gang.

Naar man læser Forhandlingerne fra det andet høje Ting eller man ude omkring paa Møder skal drøfte de politiske Problemer og hører Venstres og det konservative Folkepartis Talere, skulde man tro, at hele den øvrige Verden var jævnt ordentligt stillet, og at det eneste Sted, hvor der virkelig for Alvor var noget galt fat, var her i det lille Danmark. Og vi faar navnlig meget ofte at vide, at det herhjemme i ganske særlig Grad er Fagforeningerne, det vil sige de organiserede Arbejdere, som hele vort Lands Økonomi staar og falder med. Det taler og skriver man om i en saadan Grad, som om hele det danske Samfunds Velfærd var afhængig af, om det nu ogsaa kunde lykkes at faa Arbejderbefolkningen bragt ned paa et Lønniveau, der laa saa nær ved det laveste af de to Pristal, vi i Øjeblikket manøvrerer med, eller som der i alt Fald manøvreres med fra forskellige Partiers Side, at Arbejderne praktisk talt efterhaanden mistede den allervæsentligste Del af deres Købeevne. Vi kan ikke anerkende disse Elendighedsteorier. Vi kan ikke godkende den Betragtning, at det skal være samfundsmæssig forsvarligt, og at det kan betyde en Bedring, at man gør hele den store, brede Befolkning fattigere og fattigere. Det bruges partipolitisk af et af vort Lands største Partier i en Grad, synes jeg, der er fuldkommen urimelig. Det er dog saadan, at selv de sagkyndige, vore Nationaløkonomer, ogsaa de, der ikke er

Socialdemokrater, saa langt fra er enige om det rigtige i at gaa den Vej, at det tværtimod fra adskillige ansættede Økonomers Side hævdes, at det vilde betyde en yderligere Svækkelse for hele vort Samfundsliv, hvis vi paa den Maade vilde begynde en Nedskæring af Levestandarden for hele vor Bybefolkning.

Og hvordan ser det saa ud ude omkring i den øvrige Verden? Det er dog værd at gøre opmærksom paa, ogsaa overfor dette høje Ting. Selv om jeg maa gaa ud fra, at saa godt som alle de ærede Medlemmer i Forvejen er vidende derom, saa vil det dog vist være rigtigt, at ogsaa vore Forhandlinger kommer til at indeholde noget om det. Det er langtfra saadan, at der ingen Arbejdsløshed er andre Steder. Naar man ser udenfor vort Lands Grænser, ser vi Arbejdsløshed hænge Landene, uanset om Arbejdslønnen er lav eller høj. Naar man ser paa Arbejdsløshedestallene fra Alverdens Lande, faar man afgjort det Indtryk, at Arbejdsløshedens Omfang er ganske uafhængigt af Lønningernes Størrelse. Hvis ikke det var Tilfældet, maatte Lande som Polen, Czekoslovakiet, Tyskland og flere andre være rene Paradislande i Henseende til Beskæftigelsesgrad, mens Sandheden er den, at der i Tyskland er op imod 6 Millioner arbejdsløse Mennesker. I de andre Lande med lav Løn staar Arbejdsløshedsprocenten i hvert Fald fuldt ud paa Højde med, hvad vi kender herhjemme, eller den ligger endogsaa langt derudover. Derfor kan det ikke hjælpe noget, at man forlanger af Socialdemokratiet, at vi skal løse alle Problemer. Det er vort Partiprogram og Maal at kritisere det bestaaende Samfund og at skabe et andet Samfund, medens Flertallet i dette høje Ting er Tilhængere af det bestaaende Samfund. Det er os, der er utilfredse og altid har været utilfredse med det nuværende Samfund, og som har paavist Resultaterne af den Samfundsordning, vi lever under. Det er os, der maa have Ret til at henvende os til dem, der holder fast paa den bestaaende Samfundsordning, og sige til dem: Hør Godtfolk, I holder fast paa, at vi skal blive ved at leve under de Samfundsvilkaar, vi nu har levet under i mange, mange Aar; men hvis I mener, at det skal være holdbart, saa maa det være jer, der nu maa vise, hvordan vi skal slippe ud af alle de Vanskeligheder, som de bestaaende Samfundsordninger nu en Gang fører med sig. Vi har altid vidst, at Kriser er periodisk tilbagevendende. Vi har paavist Aarsagerne til dem. Der er